

Jónás Tamás

El ne

Ki munkájának rabja, borzaszt,
és borzasztó, ki lusta, leng,
és megvetem a hórihorgast,
ki lent lépked, de orra fent.

Ruháját az, ki válogatja,
köszöntésre sem érdemes,
s kinek egyetlen drága rongya
sincsen, szememben nem nemes.

Ki hangos dalra járja táncát,
a feltűnően viszketeg,
de annál sincsen senki árvább,
ki nem fúj folyvást éneket.

Unott a bölcs, és meg se szólal?
Csendjét kacagva fújom el.
Vagy folyvást rőfög, mint az ólban
az éhes disznó? Bújjon el!

Nekem, virágom, nincs, ki tetszik.
Tükörképem milyen ramaty!
S bár rábeszelnélek napestig,
hogyan hagyj magamra, el ne hagyj!

Földrajz, vízrajz

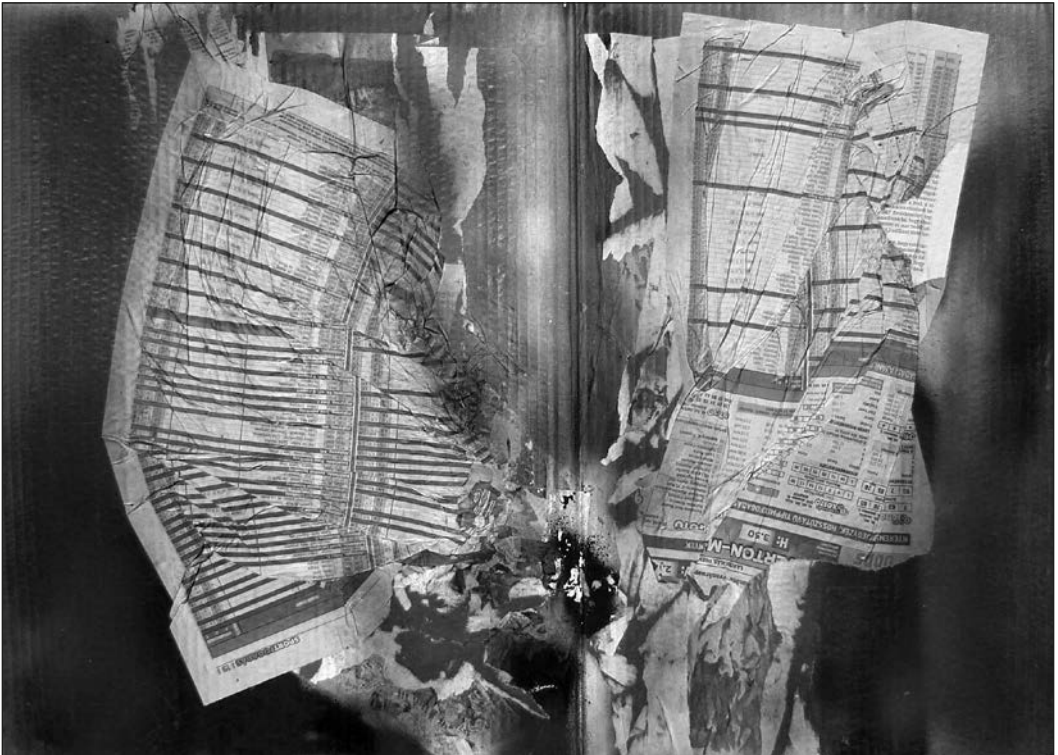
Néhány fiatal óceán magába engedi az öreg patakokat.
Néhány nem.
Őket a madarak és a halak terelik egybe.
Pisztrángok hegyi útja, madarak búvárkodása.
Olykor az elnémult folyók megszedülnek a hidak alatt,
és kiköpik azokat, akiket örvénnyel zártak magukba,
hogyan ne a tengerek az iszapba,
hanem az emberek rejthessék őket a földbe.

Jónás Tamás 1973, Ózd. Aegon-, Artisjus-, Arany János - és Zelk Zoltán-díjas író, költő. Legutóbbi kötete: Törzs (Magvető, 2016).

Gorunului

kortalan vidék
 pályázatot nyújt be a földünknek az ég
 kopasz kényelmetlen férfihadserég
 ítéletben fázik soha nem remeg
 labirintus házak áztatják föld alá lábaik
 kivéedik a meglepetések támadásait:
 potyog a vakolat
 templomot hasogat
 egy asszony tekintete
 két gyerek a lába
 ha engedné még akkor sem néznék bele
 nem olvadnék bele már ebbe a tájba
 csak nézem mint az orgonák
 szédelő tavaszát
 innen nézem pislogva
 mi lesz odaát
 kiskondás, akit elveszített a féltett kiskonda.

Benke Józsefné Erdős Margit: Remény (karton, vegyes technika)